

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.02.2004, sp. zn. 11 Tdo 27/2004, ECLI:CZ:NS:2004:11.TDO.27.2004.1

Číslo: 21/2005

Právní věta: Rozhodnutí odvolacího soudu o odvolání podaném proti rozsudku, jímž soud podle § 384d tr. ř. rozhodl o výkonu trestu uloženého rozsudkem cizího státu, nelze napadnout dovoláním. Nejde totiž o rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., protože rozsudkem vydaným podle § 384d tr. ř. obviněný nebyl uznán vinným ani mu nebyl uložen trest.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.02.2004

Spisová značka: 11 Tdo 27/2004

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265a odst. 1 tr. ř.
§ 265a odst. 2 písm. a) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání odsouzeného T. Ž. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 7. 2003, sp. zn. 3 To 80/2003, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 3 Nt 361/2003.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Odvolacího soudu v B., Norské království, ze dne 17. 12. 1999, sp. zn. 99-01038 M/01, jenž nabyl právní moci ve spojení s rozhodnutím Výboru pro prozatímní odvolání při Nejvyšším soudu Norského království ze dne 28. 3. 2000 (jímž bylo zamítnuto odvolání odsouzeného), byl T. Ž. uznán vinným trestným činem protiprávního dovozu narkotik podle oddílu 162, paragraf 1, paragraf 3 věta první, paragraf 5 tr. zák. Norského království. Za tento trestný čin byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání patnácti let.

Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2002, sp. zn. [11 Tcu 160/2002](#), bylo shora uvedené rozhodnutí cizozemského soudu podle § 384a odst. 1 tr. ř. uznáno na území České republiky. Dne 19. 5. 2003 pak byl odsouzený předán orgány Norského království k výkonu tohoto rozsudku do České republiky.

Krajský soud v Ostravě poté rozsudkem ze dne 10. 6. 2003, sp. zn. 3 Nt 361/2003, rozhodl podle ustanovení § 384d odst. 1 tr. ř. tak, že odsouzený na území České republiky vykoná zbytek trestu uloženého mu rozsudkem soudu Norského království, pročež jej podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal obviněný odvolání, které bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 7. 2003, sp. zn. 3 To 80/2003, jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Posledně citované rozhodnutí napadl odsouzený prostřednictvím svého obhájce dovoláním, podaným u Krajského soudu v Ostravě dne 11. 9. 2003.

K podanému dovolání se podrobně vyjádřila nejvyšší státní zástupkyně, a to prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Ten konstatoval, že dovolání podané v této věci nepovažuje za přípustné ve smyslu § 265a odst. 1, 2 tr. ř., neboť jím není napadáno pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jímž soud rozhodl ve druhém stupni a které lze podřadit pod rozhodnutí citovaná v tomto ustanovení. Zdůraznil zejména, že soudy České republiky rozhodovaly v této věci postupem podle § 384d tr. ř. pouze o výkonu trestu uloženého rozsudkem cizího státu. Neuznávaly odsouzeného vinným ani mu neukládaly trest ve smyslu ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. Poukázal přitom na čl. 10 Úmluvy o předávání odsouzených osob z 21. 3. 1983 publikované pod č. 553/1992 Sb. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. řádu) nejdříve zkoumal, zda jsou v posuzované věci splněny podmínky přípustnosti dovolání podle ustanovení § 265a tr. ř.

Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pouze pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Rozhodnutím ve věci samé se potom podle legální definice rozumí rozhodnutí, jež jsou taxativně vypočtena v ustanoveních § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř. Jde o tato rozhodnutí:

a) rozsudek, jímž byl obviněný uznán vinným a uložen mu trest, popřípadě ochranné opatření nebo bylo upuštěno od potrestání,

b) rozsudek, jímž byl obviněný obžaloby zproštěn,

c) usnesení o zastavení trestního stíhání,

d) usnesení o postoupení věci jinému orgánu,

e) usnesení, jímž bylo uloženo ochranné opatření,

f) usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání,

g) usnesení o schválení narovnání, nebo

h) rozhodnutí, jímž byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku nebo usnesení uvedenému pod písmeny a) až g).

V posuzované věci připadají z citovaných rozhodnutí v úvahu pouze usnesení soudu druhého stupně uvedené v § 265a odst. 2 písm. h) tr. ř. ve vztahu k rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. Tedy jde o to posoudit, zda rozsudek, kterým rozhodl Krajský soud v Ostravě podle § 384d tr. ř. o výkonu trestu uloženého rozsudkem cizího státu, je možno pokládat za rozsudek, jímž byl obviněný

uznán vinným a uložen mu trest.

Nejvyšší soud je toho názoru, že rozsudek, jímž rozhoduje soud prvního stupně podle § 384d tr. ř. o výkonu rozsudku cizího státu a jde přitom o věc, ve které se právní styk s cizinou uskutečňuje podle Úmluvy o předávání odsouzených osob z 21. 3. 1983 publikované pod č. 553/1992 Sb. (dále jen Úmluvy), nespĺňuje podmínky předpokládané v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., a proto nelze proti rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto nebo odmítnuto odvolání proti němu, podat dovolání.

Rozsudkem Nejvyššího soudu, jímž byl uznán na území České republiky rozsudek soudu cizího státu podle § 384a tr. ř., byla již závazným způsobem vyřešena otázka, že je možno dále rozhodnout o výkonu tohoto rozsudku cizího státu postupem podle § 384d tr. ř. Soud rozhodující o výkonu rozsudku podle § 384d již nezkontroluje, zda jsou ve věci splněny podmínky příslušné mezinárodní smlouvy pro uskutečnění tohoto institutu mezinárodní právní pomoci, a to včetně podmínky oboustranné trestnosti činu.

Konkrétní postup soudu při rozhodování o výkonu trestu, resp. ochranného opatření uloženého rozsudkem cizího státu vyplývá z mezinárodní smlouvy, podle které k předání výkonu trestu dochází.

Podle článku 9 Úmluvy, který upravuje důsledky předání odsouzené osoby pro předávající stát, jeho příslušné orgány zajistí:

a) pokračování výkonu trestu ihned nebo nařízením soudu nebo správního orgánu za podmínek stanovených v článku 10 Úmluvy, nebo

b) přeměnu trestu do rozhodnutí tohoto státu, kterým se v soudním nebo správním řízení nahrazuje sankce uložená odsuzujícím státem sankcí stanovenou právním řádem vykonávajícího státu za stejný trestný čin, a to za podmínek stanovených v článku 11.

V případě, kdy je vykonávajícím státem Česká republika, jde o zajištění pokračování výkonu trestu za podmínek článku 10 Úmluvy, podle jehož odstavce 1 je přitom vykonávající stát vázán druhem a délkou trvání trestu tak, jak byl uložen odsuzujícím státem. Podle odst. 2 tohoto článku, pokud je však druh a délka trvání tohoto trestu neslučitelná s právním řádem vykonávajícího státu, nebo pokud to jeho právní řád vyžaduje, tento stát může soudním nebo správním rozhodnutím přizpůsobit sankci trestu nebo opatření stanovenému jeho právním řádem za obdobné trestné činy. Pokud jde o druh, bude trest nebo opatření odpovídat co nejvíce trestu nebo opatření, uloženému rozhodnutím, které má být vykonáno. Trest nebo opatření nezhorší co do svého druhu nebo délky sankci uloženou v odsuzujícím státě a nepřekročí horní hranici stanovenou v právním řádu vykonávajícího státu.

Přestože podle právního řádu České republiky je nutno o výkonu trestu rozsudku cizího státu poté, co byl uznán na území České republiky, ještě rozhodnout rozsudkem (§ 384d tr. ř.), nemění to nic na skutečnosti, že jde o rozhodnutí, na jehož podkladě se pouze pokračuje ve výkonu trestu uloženého rozsudkem cizího státu. Z tohoto hlediska není ani významná možnost soudu České republiky vyplývající z článku 10 odst. 2 Úmluvy přizpůsobit přitom sankci rozsudku cizího státu trestu stanovenému právním řádem České republiky pro obdobný trestný čin proto, že by druh nebo délka trestu nebyla slučitelná s právním řádem České republiky. Ani v takovém případě by se totiž nezměnilo nic na skutečnosti, že by se v České republice pouze vykonával rozsudek cizího státu, kterým již otázka viny a trestu byla závazně vyřešena. Případné přizpůsobení sankce je jen modifikací uloženého trestu, která se provádí podle stanovených smluvních podmínek vázaných na uložený trest a nemá povahu vlastního rozhodování o trestu - ukládání trestu podle zásad trestního zákona České republiky.

Soud, který rozhoduje podle § 384d tr. ř. o výkonu trestu uloženého rozsudkem cizího státu ve věci,

ve které se právní styk uskutečňuje na podkladě Úmluvy, nečiní tedy takové rozhodnutí - rozsudek, kterým by uznával obviněného vinným ani neukládá trest ve smyslu ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř.

Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že dovolání směřuje proti jinému rozhodnutí, než jaké lze dovoláním napadnout. Proto jej podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. jako nepřípustné odmítl, aniž se zabýval otázkou, zda případně existují i jiné důvody pro odmítnutí dovolání. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. toto rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání.